

Orosz László Wladimir

Tua maxima culpa

Orosz László Wladimir

Tua maxima culpa

Dilmun
könyvek

Norna Kiadó
Miskolc, 2006

C Orosz László Wladimir, 2006

Fapác-illusztrációk: Nagy Ágnes

C Nagy Ágnes

ISBN-10: 963-O6-1281-x

ISBN-13: 978-963-O6-1281-4

tu nocte vel atra lumen

Tua maxima culpa

A Fény gyökerén, legfelül,
Időtlen vágyú lepke ül;
Két szárnya csattogó brokát,
Szitálja egyre hímporát.

«Mi itt fenn Fény, lenn villan az;
Alant a Lét: a Pillanat.
Az Egy oltárán fals dalod,
Ha szívveréssel szabdalod!»

Fény-szilánkon egy szerelmes,
Bûvös-bûnös lepke verdes;
Magára álmodik halált,
S a te kételyed szúrja át.

Átváltozás

Túl e télbe vackolt kerten,
Az ólomszín párákat öklendő láthatártól
S a dalukat feledett madaraktól is távol,
Valahol, sehol, egyszer és szüntelenül,
Kegyelemteljesen Ön-célú valómban
Alátekintek.

Nincs annak kezdete:
Aranyfonálon lebegő jelenés vagyok,
Virágillattal telítkező;
Elfajzott éhû, gyanútlan és veszett. –

Vak óhajtás
Méregeti az Ég páncélzatát.

KÉP 1

Prométheusz

Isten,
Rajtam kívül
Nincs, aki segítsen.

Élek.
Vértől híznak
A vad seregélyek.

Nappal
Közösködöm
Egy álom-alakkal,

Ki úgy,
Ahogy mondom,
Csak merő szar és húgy.

Este
Így zuhanok
Béna szédületbe.

Döre,
Talán lehet
Gondolni előre

Itt azt,
Hogy kegyelmed
Kösziklához szíjaz,

S hangod
Így csendíti
Szívem,
E néma harangot?

Orpheusz énekel

1.

Hogyha nem vagy, van-e jeled?
Zengő szélben szerettelek.
Érintésed foszló fátyol:
Álom szötte, vágy-fonálból.

Hogyha nem vagy, a perc süket.
Az élet mint amorf üreg
Tátong felém, mélyén bizarr
Lényeivel, tárgyaival.

Hogyha nem vagy, jeges fények
Szabdadják a mindenséget,
S túlüvölti istentelen
Szavaimat a förtelem.

Hogyha nem vagy, van-e jeled? –
Mindig füstbe temettelek;
Dobogó csönd, nehéz zápor
Zuhog veled a világból.

2.

Csodálatos növény a hiányod!
Míg alszom, szívembe gyökeret ver,
S én öntözöm ezer véreremmel.
Mire kacéran gyújtja a lángot

A hajnal, s ez erdők sóhaja száll,
Már elsírták könnyeim a füvek,
S a meztelen messziség kéküveg
Burkát repesve csendíti madár!

3.

ez
a
szûz
illatos
fûz

hersegõ sejtjeit
építi
égig

madárdalt harmatot
vérvik

ó

kinek
villám lett szerelme

kéje is hollószín
pernye

Alkonyi haikuk

Porszemnél apróbb
Óriás-lélegzetben
Piheg a madár.

A szél már kisdod,
És holdkaréj-bölcsejét
Ringatja a fény.

KÉP 2

Koan

Bokrok rejtekén
Üde csermely kanyarog.
Valaki nézi.

Virgonc habjait,
A sivár meder-aljat
Van, aki látja.

Az iszap a múlt.
A víz sodra a jövő.
A szem jelen van.

Három kínai töredék

I.

fû
fa

fú

szél
szúr

fû
fa

fú

szél
húr

fû
fa

fáj

II.

fent
szent
rend

lent
trend
teng

kint
kincs
nincs

bent
csent
csend

III.

csók
sincs
csak
csók-
csonk
csak
csók-
csikk
csak
csók-
csekk

Csillagtalan

Fátyol a csend fenn
Köd szaga lebben
Tárul a mennybolt
Kékje kietlen

Távoli fénypont
Máshoni fényt ont
Égi koporsón
Csillog az ércgomb

Sorsba leránt vak
Sodra halálnak
Perdül a csillag
Sebzi a vágyad

Rőt vizü tóba
Villan a csóva
Rejti az alkony
Földbe fogódzva

Hippolüté elszenderül

Árész-csatolta amazón átkom,
Te őrjítő varázsöv, oldódj!
Mellemre símul az álom
Bájoló gerle-szárnya,
Vértezetem immár
Szertedobálva.

Fegyvertelen
Szeretkezz
Velem.

Te.

Labirintus

Csillapodj, Thészeusz,
Csillapodj, szerelmem,
Sóhaj-fonalamat
Néked gombolyítom.

Vágylak, Ariadné,
Vágylak epekedve,
Serkenjen a Fattyú
Gránátalma-vére!

Halott vagy, Thészeusz,
Halott vagy, szerelmem,
Bikafejű Daimón
Hajtotta a rokkát,

Szakadt szálak ezek,
Selymes, szakadt szálak.

Széljegyzetek a Kárhozathoz

1.

**A Pokol Vágy-beteljesülés:
ahogyan a Lélekbe-lepárolt
méreg-cseppek egyszer csak
Világgá dermednek.**

2.

**A Pokol Vágy-kiteljesedés:
mert az Embert
legőrültebb óhajtásai
hordozni is kezdik.**

3.

***Inferno* – vasból való lét.
Azaz rideg, üresen cikkanó és
mállékony nyomorúságában
Időnek-kitett.**

KÉP 3

4.

L'Enfer c'est les autres. –
Noha Sartre is tudta, hogy
a Kárhozat eredendő közege
a magány.

5.

A Pokol a Gyanútlanoké.

6.

Pokol az a Világ,
ahol Önmagammal
nem vagyok Azonos.

Hommage á Csontváry

1.

Zarándoklás a cédrusokhoz Libanonban

Forgásba hajló ív születése
Nevenincs ingoványból.
A kétségbeesés közvetlensége.
Egyetlen bilincs, egyetlen kapocs.

2.

Baalbek

Írva nem vagyok –
De saját-benső örvény
A Végítélet-törvény.

Hogy Szív-szentélyig árad
Az ön-irtózat habja,
És az Égi Várost
Lidérc lelakhatja. –

Három tevés alakban –
Írva nem vagyok –
Gnóthi szeauton!

3.

Parkrészlet

A Régi Lakó megkapta levélben:
Okmányát már kikeresse,
S nyilatkozzék, honnét vette
Az ingatlanját, melynek neve: *Éden*.

S mert aktát sehol nem iktattak róla,
A Hivatal nem habozott,
Szociális döntést hozott:
Legyen szenilis vénségek depója.

A Régi Lakó tudta, minden véges.
Zárszót rótt papírszeletre,
S azt egy fára felszegezte;
Okulna ebből némely fejlődéses.

*«Reád szabtam Álmodat egészen;
Ahogy kuporgó, por-ízű fényben
Hunyász dombokon mászkálsz
Tébolyodva.
Vágynál? Szeretnél? Örülnél? E föld,
Melyre derűt is Álmod tündökölt,
Így lett számodra nyálkás
Téboly odva.»*

4.

A Nagy-Tarpatak a Tátrában

Lám, arról szól a Mû, hogy a végső Hiány
Repesve visszafut az Ős-Eredethez;
S (ami esetleges a fotográfián)
Szirén-káprázatot tündöklön levetkez.

Nem béklyózza *látvány*, a fukar és silány.
Ki Egy a *Látással*, Világot teremt meg:
Belül-fölfakadó Zuhatagot imád,
S élő lüktetését adja az ecsetnek.

Bár Szellemben vaknak nem több, csupán egy kép
Megszállott piktora e feshő Akarat,
Mely lávaömléssé bûvöli át Csendjét;

Ki *látja* a Mûvet, halhatatlan szavak
Csodás tremolója szólongatja ekképp:
Áradj szét, sisteregj, Te vagy a Tarpatak!

Négy maszk

1.

J. A.

Nyikorgó kosárnyi dühvel szétkiáltod:
Gáncsot fogsz te vetni a csámpázó sorsnak,
Ha gyermek-tisztaság csupa-csősz-világhoz
Nem ízesül úgy, mint Flóra meg a rorschach.

Tudod, van bocsánat, Hét Torony konokja. –
Tályog-keservedből fakadnak a sztorik,
Nyelvedet felélik, s nő (mint bolondgomba)
A pusztíthatatlan s mindenható profit.

Csak az meglett ember, ki sohasem pöröl;
Tolasson bár belé hat tehervagon dal,
Ezen ordas-létbe csöndben kikönyököl. –
Üres kézzel, persze, nem is libacombbal.

2.

P. J.

Egy köztes létmódból átszivárgó Hang
Gyûri-hajtogatja a magnószalagot.
Sikoltozó némaság, önnönmagába
Visszahulló revolúció.

A Halál lajhármászása két
Lakhatatlan idősík között.

Gubó-otthonukat odahagyva,
Világtalan pókfonál-remények
Lobogózzák a szoba parázna csendjét;
Dobognak, remegnek egyre.

3.

K. D.

La illah il' Allah

Kifordulnak szigorú kereteikből
A karcos és fakult kapuablakok
A szeptemberi délutánban.

Egy pillanatra megáll a roskatag kordé:
Tündérhintó-lenyomatát kínálja
Az Örökkévalóságnak.

La illah il' Allah

Dinnye ínye, darázs garage-a

Heszperida-kert a Logodi utca,
A szikkadt gallyak közt Aranyalma cseng,

Míg a tárgyak, a vágyak, a bűnök, a kínok
Megannyi hiábavalósága
A megváltatlan léttől lassan eloldódik. –
Türkiz-csönd tündököl,
Égboltnyi tintatartód.

4.

R. M.

Lőn az Idő borzalomnak konca,
Mert a Benső Tűzből csak üszök-alj maradt;
Le ne verje embernyi kolonca
Azt, mi Fénylő Sorsot érlelő Akarat!

Pigmentbe ég e bomló Kor bûze.
De anya- s testvérgyilkos lehet-e vétlen? –
Kérdik egyre, féregmód gyűrűzve,
Nyirkos daktiluszok a kabátbélésben.

Majd esdve símul az anyaföldhöz. –
Éj-kredencben a Hold otthoni üvegtál.
Hallgat a költő. Nyelvére bőröz
A perspektíváktól cukros szilvalekvár.

Hártyás fényekbe tocsogva, lépte
Meredeken fordulhat a Létbe.

Camelot romjain *avagy satura de saturitate*

Előre megmondom:
Szomorú a vége.
Hiszen a dalost is
Csúful hajtja éhe,
És csócsálni vágyván
A lekváros fánkot,
Odadörgölődzik
Néhány hitvány lábhoz.
E kobzos is ilyen:
Hite már elvásott,
Míg étlen koslatta
A velsz pusztaságot.
Kiszáradt belekkel
Mi hát, amit kíván?...
Hogy bárcsak felfogadná
Egy tehetős zsvivány,
Akit nem gyötörnek
A gyomorsavak,
Ám szívéig hatnak
A komor szavak,
Melyekből egy csokor
Dicső múltnak kijár...
Most szerencsétetett,
S ilyformán recitál:

KÉP 4

«Elsötétül a Nap,
A Tél megcsikordul,
Járvány lesz a Harag,
S Viszály támad orvul.
Azt suttogja a pór,
Félve, megkinzottan:
Királyi halott van
Magas *Camelot*ban.

Fenségre, alakra
Találni-e mását?
Nem emberkéz rakta
Artur palotáját;
Égi költészet ez,
Kövestül, palástul.
Szeme belefájdul,
Aki nézni csábul.

Kristályos formaként
Vetült ki az égre,
Szórta-szórta a Fényt,
Egy vén így mesélte;
S mindennek fölibe,
Csodák csodájára,
Smaragdszínű pára
Terült rá a várra.

A való mily' sivár!
Takargatni kár, hisz'
Ha nincs igaz király,
Szétporlad a vár is.
Nézd, romként tornyosul,
Nem több, mint hatalmas
Gyommal benőtt halmaz.
Soha el ne hallgasd!

Ki gyilkolt először?
Ki volt a leggazabb?
Tény, ki sunyin böjtölt,
Most rájött, hogy: *szabad!*
Hejh, nagy multság volt
Látni oly' bolondot,
Aki esélyt rontott,
S nem marta a koncot.

Élni így is lehet. –
(*Más, hogy érdemes-e?*)
Most furcsát kérdezek:
Nem kínos e mese,
Hol a kifejletben
Az istenadta nép
Mohón cafatot tép
Elkoszlott kutyaképp?»

Kacagtak az urak,
Paskolván a kobzost,
Ki csengő aranypénzből
Kapott mindjárt hatot;
És szaftos husokat falván,
És édes szajhákat hajtván
Hajnalig ez urakkal vigadott.

Fragmentumok Tarkaeszû titkos naplójából

(a tépelődés)

Sorsom, hogy ne érjek sohase' révbe? –
(Egykedvûen mormol bár a tenger,
Vágyat horzsol beléd hullámverése.)

Ily' hányattatást meddig bírhat ember? –
(Tudd, csapzott tévelygő, amíg csaló
Tervek tucatját költöd korcs eszeddel,

Magad maradsz a legtitkosabb faló.)

KÉP 5

(könyörgés, számvetés)

Míg makacs Poszeidón
Vad Bikaként öklel,
Ereszkedj csak alá
A kora esti köddel,
S figyelmezz rám, Hermész!
Ha penzumod gyanánt
Olümposzra felmész,
Tudakold meg, kérlek,
Meddig hány a Végzet!...

Bódított száz lány dal,
Aiol hajolt dórrá,
Nyûgöztek honvággyal
szélbe-feslő kedvek.

Nohát, lassan-lassan,
Lucskos egymagamban,
Vén vándorra
Vedlek
E ión hajón.

(a Szelek Királyához)

Aiolosz, bizalmaddal
Visszaélni vétek,
Mit joggal bosszul meg
Az összes légörvényed;
Hát csak föltépte tömlőd
E sok oktalan állat,
Míg kikölcsönzödtem
A Hüpnosz-küldte Vágynak.
*(Jól csapom a szelet,
Nauszikaá, várhatsz!)*

(Polüphémosz)

Jaj,
Sok társam lett
Felzabálva,
Mert e törvényt
Ignorálta!

*A túlélési esélyt a
Téves vocativus rontja. –*
Legjobb, ha nyomban lejegyzem.
Mi Félszeműnek neveztük,
S magát Egyszeműnek hívta
Ő, egy cseppet keresetten.

Nyilván, hogyha nem véd
Egy pompás birka szügye,
Ezért engemet is
Kettészakít dühe!

Csudás,
Hogyha elvész
A szemernyi tudás,
Jön a toklyós hakni,
S perfektül tud hatni.

(térvépmagyarázatok)

Hogyha élted
Félted szikrányit,
Kerüld Planktai
Bolygó sziklái!

Itt csak egy hajó
Ment át: az Argó;
A Gyapjúval
Hazatartó.

Balról aztán
Köves vackán
Ül a
Szkülla.

Jobbról szív
Kharübdisz.
Tesztelni
Nagy hübrisz.

(a lótuszevés, Kirké, a szirének)

Mire voksoljak:

A virág-tudatú elembertelenedésre

Vagy az ember-tudatú disznóvá-levésre?

Előbbiben több az illatanyag,

Utóbbiban több a tapasztalat;

Sziréntelenség nélkül állítható.

(Ógügie szigetén)

«Maradjak?» – e végszót
Soha, egyetlen esten
Nem feledtem.

Mire ő: «Eo ipso!»

Gusztáltam meredten,
Mily' művelt Kalüpszó!
Cseppet se szerettem.
(Ágyát megvettem.)

(ithakai feljegyzések)

Osztán felajzottam óriás íjomat,
S vesszöm fejszék fokán átal sistergettem.
Oh, héroszi jussal hitvesemre leltem! –
Hálókamarámban hullik a vakolat.

Hüpnosz és Nemeszisz

Hüpnosz egy éjjel erdőben sétált,
S bûvös Nemeszisz ott várta lesben:
«Kieszeltem egy nagyszerû tréfát,
Néked, testvér, illenék, hogy tesszen!»

S Kutat ásnak egy barlangba térvén;
Vize Feledés, Kávája Bánat.
Nyoszolyát vetnek dús verítékén
Féreg-petézte, zúzott szalmának.

Ez Níké arcán mosolyt fakaszthat,
De Hélios nem néz rájuk; durva
Bosszúból ezért, ha pilla lankad,
Színarany medált dobnak a Kútba.

KÉP 6

Aranykor

Próbálj beszélni arról, ami *nincsen*,
S ahrimáni métely bénítja már a szót;
Hát tekintsed a Szívet jégbilincsben,
És lelked, a fojtó mérgekkel áradót,

Amint bomló vágyat hasztalan kerenget.
A Boldog Korhoz – hol balzsamos a Lét –
Hozzá tartozol. Mint hajóhoz a lék.

Ki robajokban tobzódnál veszettül,
Hallod a Dalt, mely Tengely-húron zendül?

Mást aligha tehetsz: szólítsd meg a Csended.

Ikarosz

**Mert nyíló satuként enged a sötét,
Amint szûrt sugáron felizzik a Szív,
Hogy boldog hévvel szétfeszítse masszív
Káprázatának iszonyú börtönét.**

**Épp délidőben csatolja hát szárnyát,
Aki olvasni mer ama Fénylő Arcból;
S legbelül Húrrá feszítvén a Pályát,
Szökkenjen felé a zord sziklafalról!**

**A magas vágytól óvja bár agg apja,
Ő tudja mégis: fölrepül a Napba!**

Halandóság

A Gazella és az Oroszlán
Szomjazza egymás üvöltését. –
A hajsza maga
(Lecsendesítve, kikockázva,
Az eszelős sprintektől
A feltépett artériáig)
Csak különös szertartás,
Szemek ragyogó templomában;
De a Hang, a jól ismert, tébolyult,
Eksztatikus Hang
– Melyben az összes valahavolt gazella
Gondosan kivitelezett felkínálkozása
Már egybeforrt
A mindenkori gyilkos
Mohó esetlenségével –
A fül sötét katakombáihoz rebben, majd
A szájalom extraszisztolés ciklonvasútján
Le a szívbe, és fel az agyba,
Ahol vele pusztulok.

Narkisszosz

Torz földi tenyészet
Utadból kitértem
Élek vágy-csillámon
Honolni magamban

~~~~~

Vak tükör a magvam
Ölel héj-bûbájom
Lédús gyümölcs férgem
Tálcám az enyészet

Mézcsináló

Kit álmában ér
A halál,
A Mézcsináló
Arra vár.

Bénult ajkadon
Nincs panasz,
Lépére hogyha
Feltapadsz;

Besöpri emlék-
Pollened,
Fakó delejben
Csak feledsz.

S végül egyetlen
Vágyban égsz:
Magad is csupán
Massza légy.

Tanítások

A Forma vak, és
színültig van szemmel.

Hangban nyugszik a fül,
süket szerelemmel.

Nyelv örvend a nyelvnek –
az Íz meg nem csappan.

Nehéz Illat-pernye
szítál a tavaszban.

Tízezer mozdulat
kusza vonaglása:
Sosem-volt Érintés
símul a Világra.

Amor perennis

Úgysem feledhetlek. –
Ahogy nyomomra lertél,
S egymáséi lettünk;
Ahogy hajnalban váltunk el,
Mint középkori regék
Tiltott gyümölcsöt ízlelő,
Buja ifioncai.

Mivé lett azután nászunk,
A szikkadt nyelven termő
Legvégső-íz,
Az elpattant lélegzetbe
Fulladó szembogár?

Rettenetes hiányodban
Egy óceán-idegen világ
Merült el belém, mely
Medúza-vágyakkal
Sebzi fel szívem
Észrevétlen,
Azóta is.

De nem feledhetlek,
Életre doboglak,
Életre emésztlek;

Koponyám,
A haránt
Egymáson nyugtatott
Lábszárcsontok kívánnak
Leginkább.

Hallod,
szünetlen bongással
érted üzennek a test
bűvös kazamatái.

Mikor béklyóit szaggatja
A bebábozott tudat,
Éjkék csipke-fátylad
Mohón szakítja föl
Agóniám.

Hűséges Halálom,
Elégületlen ölelésben
Ezerféle szorítású
Egyetlenem!

Szphinx

1.

Világtalan,
Itt, e Szent Ligetben,
Nevezz meg Engem,
Ki megnyíló Szakadék vagyok,
És a végső Elnyeletés Öle!

Oidipusz, Balsors Fia,
Ananké sárba-gyalázott
Hön-szeretettje,
Áldozz Éberséged
Fényestollú Kakasának!

2.

Szólítlak
Tejszagú Meropé
Alabástrom-hangján

Hérosznak szántalak,
Hogy meredeken,
Miként Ikarosz,
Törj egyre feljebb,
S a Lehetetlen Határán,
A Pálya Csúcsán,

Pillanatnál-rövidebb,
De Mindent-Uraló
Bölcs Egyensúlyban,
Mely maga a Mérték,
Győzedelmeskedjék
A Zuhanni-Bátor!

Hérosznak szántalak,
S ha úgy pörgött volna
A Mélytervű Rokka,
Hogy Gyümölcsöt hoz Méhem,
Gyönyörködtem volna
Hérosz-fiaimban.

Ne panaszold föl hát
Vészterhes Sorsodat,
Hogy Férfikor Delén
Borult rád a Végzet,
Hisz' a Ligetben is
A pompás-nagy Szálfát
Sújtja le a Villám,
S mégis mily' Nemes
A Zeusz-törte Csonk!

Ha Teljes, az Ember-élet Torzó,
Okuljon ebből az Időbe-vetett!

Égi Város áll e Szó-cölöpökön.

KÉP 7

3.

Szólok hozzád Aranycsatos
Iokaszté Mézgerezd-hangján

Tudsz-e kopár Szemgödreid
Parázna Kürtőiből Tűz-könnyet ontani
Az Anyáért s a Hitvesért?
Megismered-e még a Fürtjeiddel babráló
Egyazon Kéz kétféle Érintését,
Miként Erdő ismeri föl
A Hajnalt és az Alkonyt?

Érzed-e feneketlen Zuhanásod
Sistergését elárvult Dobhártyáidon,
Amint az Anyaöl kivet,
És hallod-e Szeretkező Test
Bebocsáttatásért könyörgő Lüktetését?

Ó, miféle Átok Kettőnek lenni,
És heggedhetetlen, feltépett Sebként
Dobogni az Odvas Semmiben,
Melyet Rettegés-szülte Démonaiddal
Benépesítesz, és Világnak nevezel,
Hogy ugyancsak Rettegésből
Megragadd-eltaszítsd a Végtelenségig!

A Kettő Káprázata Anyja a Világnak,
S Égi Város áll a Szó-cölöpökön.

4.

Szólítalak a Rendíthetetlen
Antigoné Borostyánfényű-hangján

A Halál a Szerelem végső Győzelme;
Rádrogyasztja az Anyag otromba Tömbjét,
A vérerekkel hímes Csontboltozatot,
S a hatalmas Összeroppanás
Örök-Jelen-Pillanatában,
Nem választasz, inkább érdemelsz,
S még inkább: illeszkedsz
Az Életeddel, melyet már leéltél,
És most élsz, és folyton élni fogsz,
Mintha meg sem történt volna.

Ha Csontboltozat vagy,
S nem Szív-szentélyben őrzött
Olthatatlan Szikra,
Sorsod a Csontboltozaté.
Mert ne feledd: az Igazság
A szanaszét heverő dolgok Negatívja,
S a létesültek Foltok Lényegükre.

Értsd meg ezért:
A Test nem csupán anyagi Burkod,
De összes Tetteid,
Gondolataid és Törekvéseid;

A Test az Önmagáról
Tudni-nem-akaró Tudat,
Mely Önmagában-Teljes Egyedül-Valóságát
Egy önfeledt és önkényes Játék
Szent Hiábavalóságának okán
Megszámlálhatatlan Kiméraként
A Semmibe porlasztja.

5.

Most ébredj fel Énbennem,
A Határt-nem-ismerő Nőstény-Éjszakában,
S lásd: az Égi Város nem épül Cölöpre.

Oroszlán-üvöltésemmel vacogtasd meg,
Sólyom-pillantásommal söpörd Földre
A fennkölt Csillagot is,
S ragyogj föl Mindenben,
Leányarcom Fénye!

Köszönetet mondunk
Medve Istvánnak és Jenei Béla Árpádnak

A kötetet tervezte: Motkó Béla

Felelős kiadó: G. Nagy István Dániel

Norna Kiadó
3501 Miskolc, Pf.: 133.
dilmunkonyvek@freemail.hu

Nyomdai munkálatok:
IMIPrint Kft.,
Nyíregyháza (tel.: 42/490-956)
Felelős vezető: Nagy Imréné